

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. ledna 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Podání několika žádostí o mezinárodní ochranu ve třech členských státech – Článek 29 – Lhůta pro přemístění – Uplynutí – Přejedání příslušnosti k posuzování žádosti – Článek 27 – Opravný prostředek – Rozsah soudního přezkumu – Možnost žadatele dovolávat se přechodu příslušnosti k posuzování žádosti“

Ve spojených věcech C-323/21, C-324/21 a C-325/21,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) ze dne 19. května 2021, došlými Soudnímu dvoru dne 25. května 2021, v řízeních

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

B (C-323/21),

F (C-324/21),

a

K

proti

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-325/21),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo, radová,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. května 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za B, P. J. J. A. Hendriksem, advocaat,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a A. Hanje, jako zmocněnkyněmi,
- za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères a J. Illouzem, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. G. Pintusem, avvocato dello Stato,
- za švýcarskou vládu S. Lauperem a N. Marville-Dosen, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga a S. Noëm, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. září 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 27 odst. 1 a čl. 29 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byly předloženy v rámci sporů mezi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko) (dále jen „státní tajemník“) a státními příslušníky třetí země B a F a dále v rámci sporu mezi K, který je také státním příslušníkem třetí země, a státním tajemníkem, a to ohledně rozhodnutí, jimiž státní tajemník zaprvé odmítl bez posouzení žádosti B a K o mezinárodní ochranu a rozhodl o jejich přemístění do Itálie a zadruhé zajistil F za účelem vyhoštění.

Právní rámec

- 3 V bodech 4, 5 a 19 odůvodnění nařízení Dublin III je uvedeno:
 - „(4) Podle závěrů [Evropské rady na zvláštním zasedání v] Tampere [ve dnech 15. a 16. října 1999] by měl [...] společný evropský azylový systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.
 - (5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.

[...]

- (19) Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejích práv v souladu zejména s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.“

4 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“

5 Článek 18 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

[...]

- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“

6 Článek 20 odst. 5 téhož nařízení zní následovně:

„Členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.“

7 Článek 23 odst. 1 až 3 nařízení Dublin III stanoví:

„1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“

2. Žádost o přijetí dotyčné osoby zpět se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac [...]

Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadovanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu [...]

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.“

8 Článek 24 odst. 1 tohoto nařízení zní:

„Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“

9 Článek 27 odst. 1 uvedeného nařízení zní takto:

„Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.“

10 Článek 29 odst. 1 a 2 téhož nařízení stanoví:

„1. Přemístění žadatele [...] z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má [...] odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému [státu] zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-323/21

11 Dne 3. července 2017 podal B žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Německé orgány podaly u italských orgánů žádost o přijetí B zpět, jelikož B již předtím požádal o tuto ochranu v Itálii. Italské orgány této žádosti dne 4. října 2017 vyhověly, a začala tudíž běžet šestiměsíční lhůta pro přemístění B do Itálie. Kvůli útěku B byla tato lhůta následně prodloužena do 4. dubna 2019.

- 12 Dne 17. února 2018 podal B žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Státní tajemník podal dne 17. března 2018 u italských orgánů žádost o přijetí B zpět. Dne 1. dubna 2018 italské orgány této žádosti vyhověly. Státní tajemník dopisem ze dne 29. června 2018 těmto orgánům sdělil, že B uprchl, v důsledku čehož podle něj došlo k prodloužení lhůty pro přemístění do 1. října 2019.
- 13 Dne 9. července 2018 podal B druhou žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Německé orgány přijaly dne 14. září 2018 rozhodnutí podle nařízení Dublin III, proti kterému nebylo podáno odvolání.
- 14 Dne 27. prosince 2018 podal B druhou žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Rozhodnutím ze dne 8. března 2019 státní tajemník tuto žádost odmítl bez posouzení s odůvodněním, že členským státem příslušným k jejímu posouzení je nadále Italská republika.
- 15 Dne 29. dubna 2019 byl B přemístěn do Itálie.
- 16 B podal proti rozhodnutí státního tajemníka ze dne 8. března 2019 žalobu k příslušnému soudu. Rozsudkem ze dne 12. června 2019 uvedený soud žalobě vyhověl a zmíněné rozhodnutí zrušil s odůvodněním, že dne 4. dubna 2019 se z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v článku 29 nařízení Dublin III stala příslušným členským státem Spolková republika Německo.
- 17 Státní tajemník podal proti tomuto rozsudku odvolání k Raad van State (Státní rada, Nizozemsko), která je předkládajícím soudem. Na podporu tohoto odvolání zejména tvrdil, že při počítání lhůty pro přemístění je nutno přihlédnout ke vztahu mezi Nizozemským královstvím a Italskou republikou a vůči Spolkové republice Německo začala ke dni, kdy B podal žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, běžet nová lhůta pro přemístění.
- 18 Předkládající soud uvádí, že je nesporné, že ke dni, kdy B podal v Nizozemsku druhou žádost o mezinárodní ochranu, tedy dne 27. prosince 2018, byla příslušným členským státem Italská republika. Naproti tomu zdůrazňuje, že se účastníci původního řízení neshodují v otázce případného uplynutí lhůty pro přemístění dne 4. dubna 2019, tedy po uplynutí 18 měsíců od okamžiku, kdy Italská republika vyhověla první žádosti o přijetí zpět, a sice žádosti, kterou za tímto účelem předložily německé orgány.
- 19 Dle předkládajícího soudu v projednávané věci souběžně existovaly dvě „platné dohody“ o přijetí zpět se dvěma různými lhůtami pro přemístění, a je tudíž potřeba upřesnit, jaký je mezi těmito dvěma lhůtami vztah. Za tímto účelem je podle něj třeba určit, zda má být za „dožadující členský stát“ ve smyslu čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III nadále považován první členský stát, který podal žádost o přijetí zpět, tj. Spolková republika Německo, nebo zda má být toto postavení vyhrazeno pro poslední členský stát, jenž podal takovou žádost, tj. pro Nizozemské království. Pokud by měl být přijat druhý výklad, předkládající soud se táže, zda je posledně uvedený členský stát nějak vázán lhůtou pro přemístění, která platí pro první členský stát.
- 20 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Musí být pojem ‚dožadující členský stát‘ ve smyslu čl. 29 odst. 2 nařízení [Dublin III] vykládán v tom smyslu, že se jím rozumí členský stát (v projednávané věci třetí členský stát, tj. Nizozemské království), který jako poslední jinému členskému státu předložil žádost o přijetí zpět nebo o převzetí?

- b) V případě záporné odpovědi, má okolnost, že předtím byla mezi dvěma členskými státy (v projednávané věci Spolkovou republikou Německo a Italskou republikou) uzavřena dohoda o přijetí zpět, i v takovémto případě následky dotýkající se právních povinností třetího členského státu (v projednávané věci Nizozemského království), které mu vůči danému cizinci nebo členským státům účastnícím se této dohody vyplývají z nařízení [Dublin III], a pokud ano, jaké?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, musí být čl. 27 odst. 1 nařízení [Dublin III] ve spojení s bodem 19 odůvodnění tohoto nařízení vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby žadatel o mezinárodní ochranu v rámci opravného prostředku podaného proti rozhodnutí o přemístění účinně namítal, že přemístění nelze provést, jelikož uplynula lhůta pro přemístění, které bylo předtím dohodnuto mezi dvěma členskými státy (v projednávané věci mezi Spolkovou republikou Německo a Italskou republikou)?“

Věc C-324/21

- 21 Dne 24. listopadu 2017 podal F žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Státní tajemník podal u italských orgánů žádost o přijetí F zpět, jelikož F již předtím požádal o tuto ochranu v Itálii. Italské orgány této žádosti dne 19. prosince 2017 vyhověly, a začala tudíž běžet šestiměsíční lhůta pro přemístění F do Itálie. Státní tajemník dopisem ze dne 12. dubna 2018 těmto orgánům sdělil, že F uprchl, v důsledku čehož došlo k prodloužení lhůty pro přemístění do 19. června 2019.
- 22 Dne 29. března 2018 podal F žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Předkládajícímu soudu není známo, jak byla tato žádost vyřízena.
- 23 Dne 30. září 2018 podal F v Nizozemsku druhou žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 31. ledna 2019 státní tajemník tuto žádost odmítl bez posouzení s odůvodněním, že členským státem příslušným k jejímu posouzení je nadále Italská republika.
- 24 Poté, co F opustil středisko pro žadatele o azyl, v němž byl v Nizozemsku ubytován, byl zadržen a na základě rozhodnutí státního tajemníka ze dne 1. července 2019 zajištěn za účelem přemístění do Itálie.
- 25 F podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k příslušnému soudu. Rozsudkem ze dne 16. července 2019 uvedený soud žalobě vyhověl a zmíněné rozhodnutí zrušil s odůvodněním, že dne 19. června 2019 se z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění F do Itálie stalo příslušným členským státem Nizozemské království.
- 26 Státní tajemník podal proti tomuto rozsudku odvolání k Raad van State (Státní rada), která je předkládajícím soudem. Na podporu tohoto odvolání zejména tvrdil, že Nizozemské království mělo k přemístění F do Itálie novou lhůtu, jež začala běžet ode dne, kdy F podal žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Měl tudíž za to, že příslušným členským státem je i nadále Italská republika.
- 27 Předkládající soud uvádí, že je nesporné, že Italská republika měla být považována za příslušný členský stát přinejmenším do 19. června 2019.

- 28 S ohledem na argumentaci státního tajemníka si však klade otázku, nakolik může být relevantní skutečnost, že před uplynutím lhůty pro přemístění F do Itálie podala tato osoba novou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
- 29 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 29 nařízení [Dublin III] vykládán v tom smyslu, že plynoucí lhůta pro přemístění stanovená v [tomto] čl. 29 odst. 1 a 2 začíná znovu běžet v okamžiku, kdy cizinec útekem zmařil přemístění jedním členským státem a poté podal novou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě (v projednávané věci ve třetím členském státě)?“

Věc C-325/21

- 30 Dne 6. září 2018 podal K žádost o mezinárodní ochranu ve Francii. Francouzské orgány podaly u rakouských orgánů žádost o přijetí K zpět, jelikož K již předtím požádal o tuto ochranu v Rakousku. Rakouské orgány této žádosti dne 4. října 2018 vyhověly, a začala tudíž běžet šestiměsíční lhůta pro přemístění K do Rakouska. K následně uprchl a do Rakouska nebyl přemístěn.
- 31 Dne 27. března 2019 podal K žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Státní tajemník podal dne 3. května 2018 u rakouských orgánů žádost o přijetí K zpět. Dne 10. května 2019 tyto orgány uvedenou žádost zamítly s odůvodněním, že Francouzská republika Rakouské republice nesdělila, že k přemístění K nemůže dojít ve lhůtě šesti měsíců, a stala se tedy dne 4. dubna 2019, kdy uplynula lhůta pro přemístění K do Rakouska, členským státem příslušným k posouzení žádosti K.
- 32 Dne 20. května 2019 podal státní tajemník u francouzských orgánů žádost o přijetí K zpět. Tyto orgány uvedenou žádost zamítly s odůvodněním, že v době, kdy K podal žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, ještě neuplynula šestiměsíční lhůta pro přemístění do Rakouska.
- 33 Dne 31. května 2019 požádal státní tajemník rakouské i francouzské orgány, aby své odpovědi na žádosti o přijetí zpět, které jim byly zaslány, přehodnotily. V žádosti zaslané rakouským orgánům bylo uvedeno, že v okamžiku, kdy K podal žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku, začala běžet nová lhůta pro přemístění mezi Francouzskou republikou a Rakouskou republikou, a že členským státem příslušným k posouzení žádosti K o mezinárodní ochranu je tudíž Rakouská republika. Dne 3. června 2019 rakouské orgány souhlasily s přijetím K zpět.
- 34 Rozhodnutím ze dne 24. července 2019 státní tajemník bez posouzení odmítl žádost K o mezinárodní ochranu.
- 35 K podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k příslušnému soudu. Uvedený soud rozsudkem ze dne 17. října 2019 tuto žalobu zamítl s odůvodněním, že státní tajemník správně konstatoval, že členským státem příslušným k posouzení žádosti K o mezinárodní ochranu je Rakouská republika.
- 36 K podal proti tomuto rozsudku odvolání k Raad van State (Státní rada), která je předkládajícím soudem. Na podporu tohoto odvolání uvedl, že podání žádosti o mezinárodní ochranu ve třetím členském státě nemůže bránit uplynutí lhůty pro přemístění dohodnuté mezi dvěma jinými členskými státy.

- 37 Předkládající soud uvádí, že je nesporné, že francouzské orgány neinformovaly rakouské orgány ani o útěku K, ani o tom, že nemohou provést jeho přemístění ve lhůtě šesti měsíců. Vzhledem k uplynutí této lhůty proto již Rakouskou republiku podle jeho názoru nelze od 4. dubna 2019 považovat za příslušný členský stát.
- 38 Předkládající soud si nicméně klade otázku, nakolik může být relevantní skutečnost, že před uplynutím lhůty pro přemístění podala dotyčná osoba novou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
- 39 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být článek 29 nařízení [Dublin III] vykládán v tom smyslu, že plynoucí lhůta pro přemístění stanovená v [tomto] čl. 29 odst. 1 a 2 začíná znovu běžet v okamžiku, kdy cizinec útekem zmařil přemístění jedním členským státem a poté podal novou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě (v projednávané věci ve třetím členském státě)?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, musí být čl. 27 odst. 1 nařízení [Dublin III] ve spojení s bodem 19 odůvodnění tohoto nařízení vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby žadatel o mezinárodní ochranu v rámci opravného prostředku podaného proti rozhodnutí o přemístění účinně namítal, že přemístění nelze provést, jelikož uplynula lhůta pro přemístění, které bylo předtím dohodnuto mezi dvěma členskými státy (v projednávané věci mezi Francouzskou republikou a Rakouskou republikou), v důsledku čehož uplynula lhůta, ve které mohlo provést přemístění Nizozemské království?“

K předběžným otázkám

K první otázce ve věcech C-323/21 a C-325/21 a k jediné otázce ve věci C-324/21

- 40 Podstatou první otázky předkládajícího soudu položené ve věcech C-323/21 a C-325/21 a jeho jediné otázky položené ve věci C-324/21 je, zda musí být článek 29 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že pokud mezi dožádaným členským státem a prvním dožadujícím členským státem začala běžet lhůta pro přemístění státního příslušníka třetí země, z důvodu uplynutí této lhůty přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala tato osoba, na tento dožadující členský stát, i když uvedená osoba mezitím podala ve třetím členském státě novou žádost o mezinárodní ochranu, v jejímž důsledku dožádaný členský stát vyhověl žádosti o přijetí zpět, kterou podal tento třetí členský stát. V rámci první otázky ve věci C-323/21 se předkládající soud Soudního dvora táže rovněž na to, jaké důsledky by mohlo mít uplynutí uvedené lhůty pro zmíněný třetí členský stát.
- 41 Úvodem je třeba podotknout, že podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli členského státu posuzuje jediný členský stát.
- 42 Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu nachází na území jiného členského státu, než toho, který má posoudit jeho žádost, postupy upravené v nařízení Dublin III mají zejména umožnit jeho přemístění do posledně uvedeného členského státu.

- 43 Článek 29 odst. 1 první pododstavec nařízení Dublin III v tomto ohledu stanoví, že přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu se provádí, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti tímto členským státem o převzetí této osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněm prostředku nebo o přezkumu, pokud má odkladný účinek.
- 44 V článku 29 odst. 2 tohoto nařízení je upřesněno, že pokud k přemístění nedojde během této šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému státu zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát.
- 45 V článku 29 nařízení Dublin III tedy nejsou obsažena zvláštní pravidla pro situaci, kdy poté, co jiný členský stát vyhověl žádosti dožadujícího členského státu o přijetí státního příslušníka třetí země zpět, podá tato osoba žádost o mezinárodní ochranu ve třetím členském státě.
- 46 Při posuzování toho, zda musí být v takové situaci podání žádosti o mezinárodní ochranu ve třetím členském státě nebo způsob jejího vyřízení zohledněny za účelem uplatnění těchto ustanovení, je nezbytné zjistit, jaká pravidla platí pro řízení, která se mají uplatnit podle nařízení Dublin III v případě postupného podávání žádostí o mezinárodní ochranu v několika členských státech.
- 47 Působnost řízení o přijetí zpět je vymezena v člancích 23 a 24 nařízení Dublin III. Z článku 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 tohoto nařízení vyplývá, že toto řízení se použije v případě osob uvedených v čl. 20 odst. 5 nebo čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) zmíněného nařízení (rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 46).
- 48 Článek 20 odst. 5 téhož nařízení mimo jiné stanoví, že se vztahuje na žadatele, který podal žádost o mezinárodní ochranu v členském státě poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti zpět. Toto ustanovení se uplatní i v situaci, kdy žadatel členský stát, ve kterém podal svou původní žádost, opustil před tím, než je řízení o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti dokončeno, aniž informoval příslušný orgán prvně uvedeného členského státu o tom, že si přeje vzít svou žádost zpět (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, body 46 a 50).
- 49 Pokud jde o čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) nařízení Dublin III, ten se vztahuje na osobu, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, jež se posuzuje, a vzala takovou žádost zpět během jejího posuzování nebo jejíž žádost byla zamítnuta a která buď učinila žádost v jiném členském státě, nebo se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu (rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 51 a citovaná judikatura).
- 50 Článek 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) tohoto nařízení se tedy navzájem doplňují – první z těchto ustanovení se vztahuje na situaci, kdy členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ještě nebyl určen, a druhé z nich se týká případů, kdy příslušnost k posouzení žádosti již byla určena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, body 52, 66 a 67).
- 51 Vzhledem k tomu, že se čl. 23 odst. 1 uvedeného nařízení obecně vztahuje na členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu a který má za to, že podle čl. 20 odst. 5 nebo čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) téhož nařízení je příslušný jiný členský stát, je za těchto podmínek třeba mít

za to, že řízení o přijetí zpět se vztahuje nejen na druhý členský stát, ve kterém státní příslušník třetí země podal takovou žádost, ale také na třetí členský stát, v němž tento státní příslušník třetí země následně podal další žádost o mezinárodní ochranu.

- 52 Pokud jde o podrobná pravidla řízení o přijetí zpět, která jsou zahájena na základě postupného podávání žádostí o mezinárodní ochranu v několika členských státech, je třeba uvést, že unijní normotvůrce v ustanoveních týkajících se zahájení a průběhu řízení o přijetí zpět, tj. v člancích 23 až 25 nařízení Dublin III, nepřistoupil k žádnému rozlišování podle toho, zda toto řízení zahájil druhý členský stát, ve kterém státní příslušník třetí země podal žádost o mezinárodní ochranu, nebo třetí členský stát, v němž byla taková žádost podána později.
- 53 Jelikož v tomto ohledu neexistuje žádné zvláštní ustanovení, není na místě zavádět mezi těmito dvěma situacemi rozlišování, s nímž toto nařízení nepočítá (obdobně viz rozsudek ze dne 10. září 2015, FCD a FMB, C-106/14, EU:C:2015:576, bod 50).
- 54 V uvedených situacích jsou tedy členské státy zapojené do řízení o přijetí zpět povinny dodržovat závazné lhůty, které pro tato řízení stanovil unijní normotvůrce.
- 55 Tyto lhůty totiž zásadním způsobem přispívají k naplnění cíle urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu, který je uveden v bodě 5 odůvodnění nařízení Dublin III, neboť zaručují, že uvedená řízení budou zahájena bez zbytečného prodlení, a svědčí o zvláštním významu, jež tento normotvůrce kladl na urychlené určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a o tom, že je podle uvedeného normotvůrce třeba – s ohledem na cíl, kterým je zaručit účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a neohrozit cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu – aby takové žádosti byly případně posuzovány jiným členským státem, než který je určen za příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, X a X, C-47/17 a C-48/17, EU:C:2018:900, body 69 a 70).
- 56 Z toho v první řadě vyplývá, že závazné lhůty stanovené v čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III musí dodržovat jak druhý, tak třetí členský stát, v němž podal státní příslušník třetí země žádost o mezinárodní ochranu, pokud tyto členské státy podají žádost o přijetí zpět.
- 57 Jelikož se ovšem některé z věcí v původních řízeních týkají situací, kdy státní příslušník třetí země podal několik žádostí o mezinárodní ochranu v témže členském státě, je třeba uvést, že pokud žadatel podá novou žádost o mezinárodní ochranu v členském státě poté, co tento stát přijal rozhodnutí o přemístění tohoto žadatele, výkon tohoto rozhodnutí je v zásadě i nadále možný s tím, že tento členský stát nemusí podat novou žádost o přijetí zpět, ačkoliv uvedený žadatel mezitím podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
- 58 Kdyby totiž rozhodnutí o přemístění takový účinek přiznán nebyl, každý státní příslušník třetí země, vůči němuž přijal členský stát rozhodnutí o přemístění, by se mohl definitivně vyhnout výkonu tohoto rozhodnutí ještě předtím, než by mohlo začít vyvolávat účinky, a to tak, že by podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a poté se vrátil do prvního členského státu, což by mohlo zcela ochromit mechanismus vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, který je zaveden v nařízení Dublin III, a zmařit naplnění cíle urychleného vyřízení těchto žádostí.

- 59 Příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tudíž nemůže přejít na členský stát, jenž přijal rozhodnutí o přemístění, které ještě nebylo vykonáno a u něhož ještě neuplynula lhůta k výkonu, pouze proto, že tento členský stát po podání nové žádosti o mezinárodní ochranu na jeho území nepředložil novou žádost o přijetí zpět ve lhůtách stanovených v čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III.
- 60 Takovou žádost naproti tomu je nutné podat, aby bylo možno provést přemístění státního příslušníka třetí země, vůči němuž bylo přijato rozhodnutí o přemístění do dotyčného členského státu, pokud již bylo toto rozhodnutí vykonáno (obdobně viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, bod 51).
- 61 Pokud v takové situaci není žádost o přijetí zpět podána ve lhůtách stanovených v čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III, členským státem příslušným k posouzení nové žádosti o mezinárodní ochranu se v souladu s čl. 23 odst. 3 tohoto nařízení stane členský stát, v němž byla tato žádost o mezinárodní ochranu podána; otázka případného uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení přitom není relevantní.
- 62 Ve druhé řadě je třeba uvést, že z úvah obsažených v bodech 52 až 54 tohoto rozsudku vyplývá, že v řízeních o přijetí zpět, která jsou vedena tehdy, když dotyčný státní příslušník třetí země postupně podal žádosti o mezinárodní ochranu v několika členských státech, se použijí pravidla týkající se lhůt pro přemístění, která jsou stanovena v čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III.
- 63 V tomto ohledu je třeba připomenout, že šestiměsíční lhůta pro přemístění, jež je stanovena v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, má s ohledem na praktickou složitost a organizační obtíže spojené s provedením přemístění státního příslušníka třetí země zejména ponechat oběma dotčeným členským státům nezbytný čas k tomu, aby se za účelem uskutečnění přemístění dohodly, a konkrétně dožadujícímu členskému státu k tomu, aby vyřešil způsob provedení přemístění [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad výkonu rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 58 a citovaná judikatura].
- 64 Vzhledem k tomu, že toto ustanovení neupravuje žádný zvláštní režim pro případ, kdy bylo postupně vyhověno několika žádostem o přijetí zpět, je tedy nutno lhůtu pro přemístění stanovenou pro dožadující členský stát počítat ode dne, kdy dožádaný členský stát vyhověl žádosti dožadujícího členského státu, a to i tehdy, pokud již začala běžet lhůta pro přemístění státního příslušníka třetí země mezi jiným dožadujícím členským státem a tímto dožádaným členským státem.
- 65 Kromě toho je třeba podotknout, že jelikož jednotlivé dožadující členské státy vedou v takové situaci jednotlivá řízení o přijetí zpět nezávisle a nařízení Dublin III neupravuje mechanismus koordinace, který by umožňoval se odchýlit od pravidel stanovených v článku 29 tohoto nařízení, lhůtu pro přemístění vyplývající z toho, že dožádaný členský stát vyhověl první žádosti o přijetí zpět, nelze proto, že uvedený dožádaný členský stát vyhověl nové žádosti o přijetí zpět, kterou podal jiný členský stát, přerušit ani prodloužit.
- 66 Jak zdůrazňuje předkládající soud, je pravda, že ode dne, kdy osoba, na niž se vztahuje rozhodnutí o přemístění, opustila území členského státu, aby pobývala mimo toto území, tento členský stát již fakticky není schopen přemístění provést, což znamená, že lhůta pro přemístění stanovená

v článku 29 nařízení Dublin III by mohla skončit, aniž by měl uvedený členský stát k dispozici celou dobu, kterou unijní normotvůrce považoval za vhodnou k vyřešení způsobu provedení přemístění.

- 67 Unijní normotvůrce však nebezpečí, že se dotčená osoba může výkonu rozhodnutí o přemístění vyhýbat a uprchnout, vzal výslovně do úvahy a v čl. 29 odst. 2 tohoto nařízení stanovil, že v takové situaci může dožadující členský stát lhůtu pro přemístění výjimečně prodloužit až na 18 měsíců [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad výkonu rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 67].
- 68 Toto řešení, které je výrazem rovnováhy, již unijní normotvůrce nastolil mezi jednotlivými cíli nařízení Dublin III a dotčenými protichůdnými zájmy, se uplatní ve všech případech útěku, a tedy jak za situace, kdy je dotčená osoba na útěku a pobývá na území dožadujícího členského státu, tak tehdy, kdy toto území v průběhu útěku opustí.
- 69 Kromě toho je třeba připomenout, že unijní normotvůrce neměl za to, že by praktická nemožnost vykonat rozhodnutí o přemístění měla odůvodňovat přerušení nebo odklad lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad výkonu rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 65 a citovaná judikatura].
- 70 Soudní dvůr proto rozhodl, že se lhůta pro přemístění uvedená v tomto ustanovení uplatní i v situacích, kdy přemístění dotčené osoby není možné [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. února 2017, C. K. a další, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 89; ze dne 31. března 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl a další (Hospitalizace žadatele o azyl v psychiatrické léčbě), C-231/21, EU:C:2022:237, bod 62, jakož i ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad výkonu rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 70].
- 71 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že okolnost, že dotčená osoba podala v průběhu svého útěku v jiném členském státě než v dožadujícím členském státě novou žádost o mezinárodní ochranu nebo po podání takové žádosti bylo vyhověno nové žádosti o přijetí zpět, nemůže za situace, kdy nařízení Dublin III v tomto směru neobsahuje žádná pravidla, odůvodňovat přerušení nebo prodloužení některé ze závazných lhůt stanovených v článku 29 tohoto nařízení. Taková okolnost ostatně v žádném případě neznamená, že uvedená osoba zůstane mimo území prvního dožadujícího členského státu natrvalo, a zabrání mu tak v provedení přemístění, což dokládají skutkové okolnosti v původních řízeních ve věcech C-323/21 a C-324/21.
- 72 Z toho vyplývá, že pokud uplynula lhůta pro přemístění, která začala běžet poté, co bylo vyhověno žádosti dožadujícího členského státu o přijetí zpět, v souladu s čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na tento dožadující členský stát, i když byla mezitím v jiném členském státě podána nová žádost o mezinárodní ochranu nebo i když bylo po podání takové žádosti o mezinárodní ochranu vyhověno nové žádosti o přijetí zpět.
- 73 Ve třetí řadě je třeba uvést, že přechod příslušnosti k posouzení žádosti státního příslušníka třetí země o mezinárodní ochranu vyplývající z použití článků 23 nebo 29 nařízení Dublin III musí v rámci případných řízení o přijetí tohoto žadatele zpět náležitě zohlednit všechny členské státy.

- 74 Z toho zaprvé vyplývá, že jelikož se čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III použije – jak vyplývá z bodu 50 tohoto rozsudku – pouze tehdy, kdy ještě nebyl určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, žádost o přijetí zpět nemůže být podle článků 18 a 23 tohoto nařízení zaslána členskému státu, v němž státní příslušník třetí země podal první žádost o mezinárodní ochranu, poté, co příslušnost k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu přešla na jiný členský stát. V takovém případě musí být případná žádost o přijetí zpět zaslána posledně uvedenému členskému státu.
- 75 Vzhledem k tomu, že ustanovení nařízení Dublin III, která upravují závazné lhůty, přispívají stejně jako kritéria stanovená v kapitole III tohoto nařízení k určení příslušného členského státu ve smyslu uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 53), pravidlo uvedené v bodě 74 tohoto rozsudku se uplatní především tehdy, když k přechodu příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dochází na základě těchto ustanovení, zejména na základě článků 23 nebo 29 téhož nařízení.
- 76 Konkrétně je třeba podotknout, že v situaci, kdy lhůta pro přemístění, jež začala běžet na základě toho, že dožádaný členský stát vyhověl žádosti o přijetí zpět, kterou podal první dožadující členský stát, uplynula před tím, než bylo vyhověno nové žádosti o přijetí zpět podané jiným členským státem, posledně uvedený členský stát bude muset žádost zaslat tomuto prvnímu dožadujícímu členskému státu, jelikož za příslušný členský stát musí být na základě čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III napříště považován tento první dožadující členský stát.
- 77 Pokud jde zadruhé o situaci, kdy k přechodu příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na jiný než dožádaný členský stát dojde poté, co bylo vyhověno žádosti o přijetí zpět podané třetím členským státem, je třeba připomenout, že nařízení Dublin III je založeno na základní zásadě uvedené v jeho čl. 3 odst. 1, podle níž má žádost o mezinárodní ochranu posoudit pouze jediný členský stát, což znamená, že za členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu lze v daném okamžiku považovat pouze jeden členský stát (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 78).
- 78 Z judikatury Soudního dvora dále plyne, že přemístění státního příslušníka třetí země do jiného členského státu, než je příslušný členský stát, nelze provést, pokud je přechod příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu důsledkem uplynutí procesní lhůty poté, co bylo vyhověno žádosti o přijetí zpět, a přijetí rozhodnutí o přemístění [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. října 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 43, a ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 47].
- 79 Přechod příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země na určitý členský stát na základě článků 23 nebo 29 nařízení Dublin III tudíž brání výkonu rozhodnutí počítajícího s přemístěním dotyčné osoby do jiného členského státu.
- 80 V takové situaci je však třeba zdůraznit, že členský stát, jehož rozhodnutí o přemístění se proto stává nevykonatelným, může předložit členskému státu, na který uvedená příslušnost přešla, žádost o přijetí zpět.
- 81 Je pravda, že čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III počítá s přechodem příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na členský stát, ve kterém byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, pokud tento členský stát ve lhůtách stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení nepředloží žádost o přijetí zpět.

- 82 Nelze však mít za to, že členský stát, který v těchto lhůtách zaslal žádost o přijetí zpět členskému státu, jenž byl v té době příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nepředložil takovou žádost o přijetí zpět včas.
- 83 Z toho vyplývá, že pravidlo uvedené v čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III se na takový členský stát nevztahuje.
- 84 Uplatnění tohoto pravidla v takové situaci by ostatně nebylo v souladu s cílem lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení, kterým je zaručit, že dožadující členský stát zahájí řízení o přijetí zpět v přiměřené lhůtě od okamžiku, kdy má k dispozici informace, které mu umožňují předložit jinému členskému státu žádost o přijetí zpět (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, bod 63).
- 85 Dále z toho vyplývá, že přechod příslušnosti zmíněný v bodě 79 tohoto rozsudku vede k tomu, že členskému státu, na jehož území se žadatel nachází, začíná podle čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III běžet nová lhůta, v níž může členskému státu, na který přešla uvedená příslušnost, předložit žádost o přijetí zpět.
- 86 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba na první otázku položenou ve věcech C-323/21 a C-325/21 a na jedinou otázku položenou ve věci C-324/21 odpovědět tak, že články 23 a 29 nařízení Dublin III musí být vykládány v tom smyslu, že pokud mezi dožadným členským státem a prvním dožadujícím členským státem začala běžet lhůta pro přemístění státního příslušníka třetí země, z důvodu uplynutí této lhůty přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala tato osoba, na tento dožadující členský stát, i když uvedená osoba mezitím podala ve třetím členském státě novou žádost o mezinárodní ochranu, v jejímž důsledku dožadný členský stát vyhověl žádosti o přijetí zpět, kterou podal tento třetí členský stát, jestliže tato příslušnost nepřešla na uvedený třetí členský stát v důsledku uplynutí některé ze lhůt stanovených v tomto článku 23.
- 87 Po takovém přechodu uvedené příslušnosti nemůže členský stát, v němž se tato osoba nachází, provést její přemístění do jiného členského státu, než je nově příslušný členský stát, ale při dodržení lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení může předložit posledně uvedenému členskému státu žádost o přijetí zpět.

Ke druhé otázce ve věcech C-323/21 a C-325/21

- 88 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu položené ve věcech C-323/21 a C-325/21 je, zda musí být čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, ve spojení s bodem 19 odůvodnění tohoto nařízení, vykládán v tom smyslu, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu postupně ve třech členských státech, se může v rámci opravného prostředku podaného na základě čl. 27 odst. 1 uvedeného nařízení proti rozhodnutí o přemístění do prvního z těchto členských států, které vůči němu přijal třetí z uvedených členských států, dovolávat toho, že po přijetí tohoto rozhodnutí o přemístění přešla příslušnost k posouzení jeho žádosti na druhý z těchto členských států, a to z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 a 2 téhož nařízení.
- 89 Článek 27 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že osoba, vůči níž bylo přijato rozhodnutí o přemístění, má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti tomuto rozhodnutí nebo jeho přezkumu.

- 90 Rozsah tohoto opravného prostředku je upřesněn v bodě 19 odůvodnění tohoto nařízení, v němž je uvedeno, že pro zajištění souladu s mezinárodním právem musí účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění zavedený zmíněným nařízením zahrnovat jak přezkum toho, jak je toto nařízení uplatňováno, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován [rozsudky ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 39, a ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 33].
- 91 Zejména vzhledem k obecnému vývoji, který zaznamenal systém pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané v některém z členských států v důsledku přijetí nařízení Dublin III, jakož i k cílům tohoto nařízení, musí být čl. 27 odst. 1 uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že v rámci opravného prostředku, který stanoví proti rozhodnutí o přemístění, musí být dána možnost posoudit jak dodržování pravidel pro určení příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, tak procesní záruky stanovené v tomto nařízení [rozsudky ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 40, a ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 34].
- 92 Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že vzhledem k cíli uvedenému v bodě 19 odůvodnění nařízení Dublin III, jenž spočívá v zaručení účinné ochrany dotčených osob v souladu s článkem 47 Listiny základních práv, a k cíli zmíněnému v bodě 5 odůvodnění tohoto nařízení, který spočívá v urychleném určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, musí mít žadatel k dispozici účinný a rychlý opravný prostředek, na jehož základě se může dovolat okolností, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění, pokud je jejich zohlednění rozhodující pro správné použití uvedeného nařízení [rozsudek ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 35 a citovaná judikatura].
- 93 Takový účinný opravný prostředek musí žadateli o mezinárodní ochranu umožňovat mimo jiné i to, aby se v členském státě, na jehož území se nachází, mohl dovolávat uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III vůči jinému dožadujícímu členskému státu, jelikož z bodu 79 tohoto rozsudku vyplývá, že zohlednění uplynutí této lhůty je rozhodující pro správné použití tohoto nařízení.
- 94 Je však třeba připomenout, že členské státy nejsou na základě článku 27 uvedeného nařízení povinny uspořádat své systémy opravných prostředků tak, aby byl požadavek zohlednění rozhodujících okolností, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění, zaručen v rámci posuzování opravného prostředku umožňujícího zpochybnit legalitu rozhodnutí o přemístění, a to pod podmínkou, že dostatečná soudní ochrana může být v rámci vnitrostátního soudního systému jako celku zaručena v jiné podobě [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, body 37 a 46].
- 95 Taková jiná podoba dostatečné soudní ochrany musí dotyčné osobě v praxi zaručit možnost domoci se toho, aby příslušné orgány členského státu, na jehož území se tato osoba nachází, nemohly – pokud uplynutí lhůty pro přemístění ve vztahu k prvnímu dožadujícímu členskému státu vede k tomu, že se tento stát stal členským státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu – provést přemístění uvedené osoby do jiného členského státu. Uvedený opravný prostředek musí rovněž zajistit, aby příslušné orgány členského státu, na jehož území se tato osoba nachází, byly povinny přijmout opatření nezbytná k tomu, aby byly z přechodu

příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu neprodleně vyvozeny příslušné důsledky [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2021, *État belge* (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 47].

- 96 Na druhou otázku položenou ve věcech C-323/21 a C-325/21 je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, ve spojení s bodem 19 odůvodnění tohoto nařízení, jakož i článek 47 Listiny základních práv musí být vykládány v tom smyslu, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu postupně ve třech členských státech, musí mít ve třetím z těchto členských států k dispozici účinný a rychlý opravný prostředek, na jehož základě se může dovolat toho, že příslušnost k posouzení jeho žádosti přešla z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení na druhý ze zmíněných členských států.

K nákladům řízení

- 97 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Věci C-323/21, C-324/21 a C-325/21 se pro účely rozsudku spojují.
- 2) Články 23 a 29 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států,

musí být vykládány v tom smyslu, že

pokud mezi dožádaným členským státem a prvním dožadujícím členským státem začala běžet lhůta pro přemístění státního příslušníka třetí země, z důvodu uplynutí této lhůty přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala tato osoba, na tento dožadující členský stát, i když uvedená osoba mezitím podala ve třetím členském státě novou žádost o mezinárodní ochranu, v jejímž důsledku dožádaný členský stát vyhověl žádosti o přijetí zpět, kterou podal tento třetí členský stát, jestliže tato příslušnost nepřešla na uvedený třetí členský stát v důsledku uplynutí některé z lhůt stanovených v tomto článku 23.

Po takovém přechodu uvedené příslušnosti nemůže členský stát, v němž se tato osoba nachází, provést její přemístění do jiného členského státu, než je nově příslušný členský stát, ale při dodržení lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení může předložit posledně uvedenému členskému státu žádost o přijetí zpět.

- 3) Článek 27 odst. 1 nařízení č. 604/2013, ve spojení s bodem 19 odůvodnění tohoto nařízení, jakož i článek 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu postupně ve třech členských státech, musí mít ve třetím z těchto členských států

k dispozici účinný a rychlý opravný prostředek, na jehož základě se může dovolat toho, že příslušnost k posouzení jeho žádosti přešla z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení na druhý ze zmíněných členských států.

Podpisy